

UZASADNIENIE

M. A. Komorniczy Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi J. K. został obwiniony o to, że w sprawie egzekucyjnej o sygn. akt Km 11043/14, wykonując obowiązki asesora komorniczego w kancelarii komorniczej J. K. Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi, podejmował czynności z rażąco obrażą przepisów prawa, a mianowicie:

- skierował egzekucję do osoby niebędącej dłużnikiem, co skutkowało zajęciem i sprzedażą ruchomości (ciągnika rolniczego (...) 920.2-B Belarus) należącej do osoby trzeciej wobec postępowania, tj. R. Z.– czym rażąco naruszył art. 776 k.p.c.;

- zajął ruchomość nienależącą do dłużnika i niebędącą we władaniu ani dłużnika ani wierzyciela ale osoby trzeciej R. Z., w sytuacji, gdy ta osoba nie wyraziła zgody na zajęcie oraz stwierdziła, że nie stanowi ona własności dłużnika– czym rażąco naruszył art. 845 § 2 k.p.c.;

- faktycznie pozbawił R. Z., na skutek dokonanej, w dniu 10 grudnia 2014r. sprzedaży należącej do niego ruchomości, możliwości skutecznego zwolnienia jej spod egzekucji pomimo, iż od dnia 21 listopada 2014r. obwiniony posiadał informację o złożonym do Sądu Rejonowego w Mławie przez R. Z. stosownym powództwie – czym rażąco naruszył art. 841 § 1 k.p.c..

Ponadto M. K. (1) obwiniony został o to, że podczas czynności w (...) powiat (...), w dniu 7 listopada 2014r. w sprawie egzekucyjnej prowadzonej z wniosku wierzyciela: Firma (...) J. M., S. M., S. S., Spółka Jawna z (...) w W. przeciwko dłużnikowi P. S. zamieszkałemu w K. na podstawie tytułu wykonawczego, który stanowi nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Rejonowego w Sieradzu z dnia 16 listopada 2012 r. sygn. akt V GNc 1909/12 zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 21.03.2013 r. dokonał zajęcia ruchomości w postaci ciągnika rolniczego (...) 920.3 Belarus 920 rok prod. 2012 nr rej. (...), nr identyfikacyjne: (...), VIN: (...) mimo, że ciągnik ten nie znajdował się w posiadaniu lub współposiadaniu dłużnika egzekwowanego.

Zaskarżonym orzeczeniem z dnia 9 kwietnia 2015 roku, Komisja Dyscyplinarna przy Krajowej Radzie Komorniczej w W., w sprawie o sygn. akt D 5/15, D 10/15 z wniosku Rady I. Komorniczej w Ł. oraz Ministra Sprawiedliwości przeciwko M. A. Komorniczemu Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi J. K., uznała obwinionego za winnego tego, że podczas czynności w K. powiat (...), w dniu 7 listopada 2014 r. w sprawie egzekucyjnej o sygn. akt Km 11043/14 prowadzonej z wniosku wierzyciela Firma (...) J. M., S. M., S. S., Spółka jawna z siedzibą w W. przeciwko dłużnikowi P. S., dokonał zajęcia ruchomości w postaci ciągnika rolniczego (...) 920.3 Belarus 920 rok prod. 2012 nr rej. (...), nr identyfikacyjne: (...), VIN: (...) mimo, że ciągnik ten nie znajdował się we władaniu dłużnika egzekwowanego ani wierzyciela ani osoby trzeciej, która by wyraziła zgodę na jego zajęcie albo przyznała, że stanowi on własność dłużnika, – czym rażąco naruszył art. 845 § 2 k.p.c. tj. deliktu dyscyplinarnego z art. 71 pkt 2 ukse i za to na podstawie art. 72 a ust. 2 pkt 4 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji wymierzyła mu karę skreślenia z wykazu asesorów komorniczych.

Komisja uniewinniła obwinionego od zarzucanych mu czynów w pozostałym zakresie, zaś w punkcie 3 obciążyła obwinionego kosztami postępowania dyscyplinarnego w wysokości 2.000 złotych.

Rozstrzygnięcie zapadło na podstawie następujących ustaleń Komisji.

W sprawie o sygn. akt Km 11043/14 Komornik Sądowy J. K. upoważnił do czynności egzekucyjnych na podstawie art. 33 ukse m.in. asesora M. K. (1). W sprawie były podjęte liczne czynności egzekucyjne oraz sprawdzające stan majątkowy dłużnika. W dniu 4 listopada 2014 r. otrzymano odpowiedź z Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców z której wynikało, że P. S. figuruje jako właściciel przyczepy lekkiej C.-pol T-3 o nr rej (...) oraz pojazdu R. (...) o nr rej (...). W dniu 7 listopada 2014r. asesor komorniczy M. K. (1) działający jako zastępca Komornika Sądowego przy

Sądzie Rejonowym dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi J. K. podjął czynności terenowe w miejscowości K.. Około 9.30 przybył na miejsce czynności. Nieruchomość zabudowana była dwoma budynkami mieszkalnymi oraz budynkami gospodarczymi. Budynki mieszkalne położone były po lewej stronie od wjazdu a pierwszy z nich oznaczony był numerem 42. Przed budynkiem gospodarczym na wprost wjazdu znajdował się ciągnik rolniczy (...) 920.3-B Belarus o nr rej. (...). Był tam również oparty o budynek sztyl z napisem (...). Przy rozpoczęciu czynności nie było ani dłużnika P. S. ani R. Z.. Obwiniony rozpoczął czynności od rozpytania zastanej na miejscu matki dłużnika J. S., która potwierdziła, że dłużnik P. S. tutaj zamieszkuje i prowadzi działalność gospodarczą. Obwiniony oświadczył, że przystąpi do zajęcia znajdującego się na podwórku ciągnika. J. S. zaprzeczała by pojazd ten stanowił własność P. S. oraz przedłożyła dowód rejestracyjny, gdzie jako właściciel figurował R. Z.. Na miejsce czynności przybył R. Z., który zablokował pojazdem V. (...) drogę dojazdową, natomiast jego teść T. S. samochodem dostawczym zablokował wjazd na posesję. R. Z. protestował przeciwko zajęciu ciągnika, podnosił że pojazd jest jego wyłączną własnością i znajduje się na jego posesji. Okazał obwinionemu fakturę zakupu. Około godziny 10.30 na miejsce czynności przyjechał dłużnik P. S., który podał obwinionemu że ciągnik nie jest jego własnością. Obwiniony ukończył protokół zajęcia ciągnika i oddał go pod dozór G. K.. Wartość zajętej ruchomości obwiniony oszacował na 40 000 zł. Nikt nie zaskarżył tej czynności. Obwiniony pouczył R. Z. o prawie i sposobie wniesienia powództwa przeciwegzekucyjnego. Pojazd został wciągnięty na lawetę i zabrany. Z czynności sporządzono protokół, który podpisali: obwiniony, M. Ś., R. Z. i P. S.. Obwiniony pismem z dnia 10 listopada 2014r. zawiadomił R. Z. o zajęciu ciągnika. Pismo zawierało pouczenie o możliwości wystąpienia z powództwem przeciwegzekucyjnym w terminie miesiąca od daty dowiedzenia się naruszeniu prawa.

R. Z. w dniu 13 listopada 2014 r. wezwał wierzyciela by zwolnił ruchomość, a następnie złożył powództwo o zwolnienie przedmiotowego ciągnika od egzekucji wraz z wnioskiem o zabezpieczenie powództwa przez zawieszenie toczącego się postępowania egzekucyjnego. Obwiniony w dniu 8 grudnia 2014r. skontaktował się telefonicznie z Sądem Rejonowym w Mławie i ustalili, iż powództwo nie zostało zabezpieczone przez zawieszenie postępowania egzekucyjnego. W dniu 9 grudnia 2014 r. obwiniony działając na podstawie upoważnienia do czynności egzekucyjnych zarządził przekazanie ciągnika do sprzedaży komisowej, ustanowił komisanta i ustalił wartość szacunkową na kwotę 40 000 zł, W dniu 10 grudnia 2014 r. dokonano sprzedaży komisowej zajętego ciągnika za kwotę 40 000 zł.

W oparciu o tak poczynione ustalenia, Komisja uniewinniła obwinionego M. K. (1) od zarzutu popełnienia deliktów dyscyplinarnych opisanych w pkt 1 i 3 wniosku dyscyplinarnego Ministra Sprawiedliwości. Nie stwierdziła by obwiniony naruszył przepis art. 776 kpc, ponieważ postępowanie w sprawie o sygn. akt Km 11043/14 było prowadzone tylko i wyłącznie przeciwko osobie wskazanej w tytule wykonawczym tj. przeciwko P. S.. Zdaniem Komisji, obwiniony nie naruszył również art. 841 § 1 kpc poprzez faktyczne pozbawienie R. Z. możliwości skutecznego zwolnienia zajętej ruchomości od egzekucji wskutek dokonanej w dniu 10 grudnia 2014r. sprzedaży, co zarzucał mu wnioskodawca Minister Sprawiedliwości. Przepis ten statuuje tzw. powództwo opozycyjne albo interwencyjne, przysługujące osobie trzeciej, której prawa zostały naruszone wskutek skierowania egzekucji do ruchomości co do których rości sobie ona prawa. Nie jest to norma skierowana do organów egzekucyjnych i komornik sadowy nie może go naruszyć swym działaniem.

Komisja Dyscyplinarna uznała M. K. (1) za winnego tego, że w dniu 7 listopada 2014r. w miejscowości K., na terenie nieruchomości zabudowanej dwoma budynkami mieszkalnymi, z których pierwszy po lewej stronie od wjazdu był oznaczony numerem 42 dokonał zajęcia ruchomości w postaci ciągnika rolniczego (...) 920.3 Belarus 920 rok. prod. 2012, nr rej. (...), nr identyfikacyjny: (...), VIN: (...) mimo, iż ciągnik nie znajdował się we władaniu dłużnika P. S. ani wierzyciela ani osoby trzeciej, która by wyraziła zgodę na jego zajęcie albo przyznała, że stanowi on własność dłużnika czym rażąco naruszył przepis art. 845 § 2 kpc. Komisja wskazała, że za fizyczne władztwo nad pojazdem (ciągnikiem) należy uznać np. używanie go przez dłużnika do pracy lub przemieszczania się, fizyczne władanie kluczykami lub dowodem rejestracyjnym lub inne zachowania, z których dla postronnych osób wynikałoby faktyczne dysponowanie ciągnikiem przez dłużnika. Przeprowadzone postępowanie dowodowe nie wykazało by wystąpiły jakiegokolwiek przesłanki, które pozwoliłyby na przypisanie władania zajęтым ciągnikiem przez dłużnika P. S.. W ocenie Komisji, nie było wystarczającą przesłanką do przyjęcia władania przez dłużnika to, że ciągnik znajdował się na terenie posesji zamieszkałej przez niego i gdzie prowadził działalność gospodarczą. Organ egzekucyjny mógł

przyjąć, że podwórko na którym znajdował się przedmiotowy ciągnik jest we współwładaniu dłużnika. Z tego faktu nie wynika jednak, że wszystkie ruchomości znajdujące się na terenie tego podwórka znajdują się co najmniej we współwładaniu dłużnika. Komisja stwierdziła, iż z okoliczności sprawy jednoznacznie wynikało, że zajęty ciągnik nie znajdował się we władaniu P. S.. Dłużnika nie było na miejscu czynności w chwili ich rozpoczęcia, nie mógł więc fizycznie władać ciągnikiem. Po przybyciu na miejsce czynności dłużnik nie dysponował ani kluczami ani dowodem rejestracyjnym. Z przedłożonego obwinionemu dowodu rejestracyjnego jednoznacznie wynikało, że wyłącznym właścicielem ciągnika jest R. Z.. Ze znajdującego się w aktach sprawy egzekucyjnej wydruki z (...) wynikało, że P. S. nie jest jego właścicielem. Komisja wskazała też na charakter dowodu rejestracyjnego, który jest dokumentem urzędowym sporządzonym w przepisanej formie przez powołane do tego organy administracji publicznej w zakresie ich działania i stanowi potwierdzenie wcześniejszego uzyskania pozytywnej decyzji o rejestracji pojazdu. Rejestracji zaś dokonuje się na podstawie dowodu własności pojazdu (art. 72 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym). Osoba, na rzecz której dokonuje się rejestracji pojazdu musi udokumentować swoje prawo własności do tego pojazdu. Zarejestrowany może być bowiem jedynie pojazd, który stanowi przedmiot uregulowanego prawa własności. Obwinionemu przedstawiono dowód rejestracyjny ciągnika, gdzie jako właściciel figurował R. Z., a w aktach egzekucyjnych znajdowała się aktualna informacja z (...) o pojazdach, których właścicielem był dłużnik. Brak było przy tym jakichkolwiek okoliczności, które mogłyby świadczyć, że dane te nie odpowiadają prawdzie. Z powyższych okoliczności tj. braku fizycznego, uzewnętrznionego władztwa dłużnika nad ciągnikiem, braku władania kluczami lub dowodem rejestracyjnym oraz posiadaniem przez obwinionego urzędowo poświadczonych informacji, że właścicielem ciągnika jest R. Z. jednoznacznie i niewątpliwie wynikało, że przedmiotowy ciągnik nie znajdował się we władaniu lub współwładaniu dłużnika P. S., pomimo iż znajdował się na podwórku, z którego wspólnie korzystał on i R. Z.. Komisja stwierdziła, iż M. K. (1) rażąco naruszył przepis art. 845 § 2 kpc i uznała go za winnego popełnienia deliktu dyscyplinarnego określonego w art. 71 pkt 2 ukse.

Wymierzając karę Komisja Dyscyplinarna uznała, iż tylko skreślenie obwinionego z listy asesorów komorniczych jest karą adekwatną do stopnia winy oraz stopnia społecznej szkodliwości jego czynu, który był szczególnie wysoki. O wysokim stopniu społecznej szkodliwości deliktu popełnionego przez M. K. (1) świadczy waga naruszonego dobra prawnie chronionego tj. zostało naruszone prawo własności osoby trzeciej oraz duży rozmiar powstałej szkody zarówno materialnej po stronie R. Z. jak i niematerialnej po stronie całego środowiska komorników sądowych, asesorów i aplikantów. W ocenie Komisji obwiniony uważając swoje czynności za prawidłowe i formalnie poprawne nie uświadamia sobie wagi uprawnień, które zostały dane komornikom sądowym w toku postępowania egzekucyjnego i szczególnej odpowiedzialności za ich nieodpowiednie zastosowanie. Komisja uznała, że cel zapobiegawczy kary w stosunku do obwinionego zostanie osiągnięty jedynie w wyniku skreślenia go z listy asesorów. Kara ta pozwoli również na osiągnięcie celów prewencji ogólnej w zakresie kształtowania odpowiednich postaw wśród komorników sądowych, asesorów i aplikantów. Cel postępowania zostanie osiągnięty tylko w przypadku orzeczenia najsurowszej kary dla asesora komorniczego.

Odwołanie na niekorzyść obwinionego od przytoczonego orzeczenia w części dotyczącej uniewinnienia obwinionego M. K. (1) od popełnienia czynów wymienionych w punkcie 1 i 3 wniosku dyscyplinarnego złożył wnioskodawca, Minister Sprawiedliwości, w oparciu o art. 427 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt 3 k.p.k. rozstrzygnięciu temu zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych, mający istotny wpływ na treść orzeczenia polegający na przyjęciu, że:

- obwiniony M. K. (1) nie ponosi odpowiedzialności za delikt dyscyplinarny z art. 71 pkt 2 ukse tj. za rażące naruszenie dyspozycji art. 776 kpc podczas gdy prawidłowa analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że obwiniony w dniu 7 listopada 2014 r. bezprawnie skierował egzekucję w sprawie o sygn. akt Km 11043/14 do osoby niebędącej dłużnikiem, co skutkowało zajęciem i sprzedażą ruchomości – ciągnika rolniczego (...) 920.3-B Belarus – należącej do osoby trzeciej wobec postępowania tj. R. Z.;

- obwiniony nie ponosi odpowiedzialności z delikt dyscyplinarny z art. 71 pkt 2 u.k.s.e. tj. za rażące naruszenie dyspozycji art. 841 § 1 k.p.c. podczas gdy prawidłowa analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że obwiniony na skutek dokonanej w dniu 10 grudnia 2014 r. sprzedaży należącej do R. Z. ruchomości – ciągnika rolniczego (...) 920.3-B Belarus – faktycznie pozbawił go możliwości skutecznego zwolnienia jej spod

egzekucji, pomimo że od dnia 21 listopada 2014 r. obwiniony posiadał informację o złożonym do Sądu Rejonowego w Mławie przez R. Z. stosownym powództwie.

Na uzasadnienie przytoczonych zarzutów, Minister Sprawiedliwości podniósł, iż należy rozróżnić kwestię wobec jakiego dłużnika wydany został tytuł wykonawczy, od tego wobec jakiej osoby były prowadzone faktyczne czynności egzekucyjne w dniu 7 listopada 2014 r. Zdaniem skarżącego, tego dnia czynności egzekucyjne, jako czynności faktyczne o charakterze władczym zostały przeprowadzone wobec osoby trzeciej – R. Z.. Obwiniony asesor dysponując tytułem wykonawczym skierowanym wobec dłużnika P. S., z pełną premedytacją faktycznie skierował egzekucje wobec R. Z. pomimo tego, że zdawał sobie sprawę z tego, że przedmiotowy ciągnik nie stanowi własności dłużnika. W ocenie Ministra Sprawiedliwości nie można ponadto zaakceptować rozstrzygnięcia Komisji w zakresie uniewinnienia M. K. (1) od deliktu dyscyplinarnego polegającego na rażącym naruszeniu art. 841 § 1 k.p.c. Błędne jest stanowisko Komisji by przepis ten nie był adresowany również do organu prowadzącego postępowanie egzekucyjne. Skoro bowiem obwiniony asesor swoimi działaniami definitywnie zniweczył możliwość zwolnienia spod egzekucji ciągnika R. Z., tym samym rażąco naruszył treść tego przepisu. Obwiniony pomimo tego, że od dnia 21 listopada 2014r. posiadał informację o złożonym w Sądzie Rejonowym w Mławie powództwie o zwolnienie ruchomości spod egzekucji oraz o tym, że R. Z. wniósł o zabezpieczenie powództwa poprzez zawieszenie postępowania, podjął dalsze działania zmierzające do zbycia przedmiotowego ciągnika, pomimo niewątpliwej świadomości bezprawności swego działania. Obwiniony w dniu 9 grudnia 2014r. wydał zarządzenie o przekazaniu zajętego ciągnika do sprzedaży komisowej, przy czym w dniu 10 grudnia 2014r. wskazany ciągnik został nabyty przez A. K.. Tym samym dalsze czynności Sądu Rejonowego w Mławie związane rozpoznaniem powództwa przeciwegzekucyjnego R. Z. i wydaniem postanowienia o zabezpieczeniu powództwa okazały się bezprzedmiotowe.

W oparciu o podniesione zarzuty skarżący wniósł o uchylenie pkt 1 orzeczenia Komisji z dnia 9 kwietnia 2015r. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Komisji Dyscyplinarnej przy Krajowej Radzie Komorniczej W. oraz pozostawienie w mocy pozostałych rozstrzygnięć zaskarżonego orzeczenia.

Odwołanie złożył także obrońca obwinionego radca prawny E. P., zaskarżając orzeczenie w zakresie punktu 2 oraz 3 dotyczącego kosztów postępowania.

Skarżący orzeczeniu zarzucił:

1. obrazę prawa materialnego, a w szczególności:

a) art. 71 pkt 1 w zw. z art. 845 § 1 kpc w zw. z art. 72 ust. 1 ukse poprzez ich zastosowanie w sprawie w związku z bezpodstawnym uznaniem, że obwiniony dopuścił się deliktu dyscyplinarnego rażąco naruszając art. 845 § 1 k.p.c. tj. że obwiniony rażąco naruszył prawo poprzez dokonanie zajęcia ruchomości – ciągnika, w sytuacji gdy okoliczności sprawy potwierdzają, że zachodziłyby podstawy do uznania, że ruchomość ciągnik Belarus znajduje się co najmniej we współwładaniu dłużnika P. S., ewentualne naruszenie przez obwinionego M. K. (1) dyspozycji art. 845 § 1 k.p.c. miało charakter rażący, w sytuacji gdy w sposób rażący może zostać naruszony wyłącznie przepis, który może być stosowany w bezpośrednim rozumieniu to znaczy taki, który nie wymaga stosowania wykładni prawa.

b) Art. 6 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolnościach poprzez pozbawienie obwinionego M. K. (1) prawa do wykonywania zawodu na skutek prowadzenia postępowania w sposób nierzetelny i niesprawiedliwy.

c) Z ostrożności procesowej, w razie uznania wyżej wskazanych zarzutów za nieuzasadnione tj. w razie uznania, że obwiniony dopuścił się deliktu dyscyplinarnego z art.71 pkt 1 w zw z art.72 ust. 1 ukse – zarzucił naruszenie art. 72 a ust. 2 pkt 4 w zw z art. 75 l w zw z art.72 ust. 1 ukse poprzez wymierzenie obwinionemu kary nieadekwatnej do stopnia winy obwinionego oraz stopnia społecznej szkodliwości czynu w sposób niezgodny z dyrektywami wymiaru kary wynikającymi z art. 75 l ukse.

2. Obrazę przepisów prawa procesowego, które mogło mieć wpływ na rozstrzygnięcie:

a) Art. 7 k.p.k. w zw. z art. 75 ust. 3 ukse poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów zebranych w sprawie z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz z pominięciem wskazań wiedzy i zasad doświadczenia życiowego, w tym w szczególności poprzez:

- wyciąganie z zebranego w sprawie materiału dowodowego wniosków nielogicznych i sprzecznych z zasadami doświadczenia życiowego,
- liczne błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia mające wpływ na jego treść, polegające na całkowitym pominięciu zeznań świadka M. I. oraz wybiórczym i pobieżnym potraktowaniu zeznań świadków M. K. (2), K. B., M. Ś., R. Z., G. K. i A. S. oraz wyjaśnień obwinionego,
- pominięcie istotnych okoliczności faktycznych jak rzeczywisty rodzaj działalności prowadzonej przy użyciu ciągnika,
- brak wszechstronnego rozważenia rzeczywistego władania ciągnikiem Belarus, poprzez pominięcie istotnych okoliczności w tym okoliczności, że dowód rejestracyjny pojazdu obwinionemu okazała J. S. matka dłużnika,
- bagatelizowanie realnego wyglądu i położenia posesji w K..

b) art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 75 ust. 3 ukse poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść obwinionego, w tym w szczególności wątpliwości co do:

- współkorzystania z ruchomości ciągnik Belarus przez dłużnika P. S.,
- faktycznego miejsca zamieszkania R. Z.,
- prowadzenia w dacie czynności przez R. Z. gospodarstwa rolnego.

c) art. 358 k.p.k. w zw. z art. 75 ust. 3 ukse poprzez nieuzasadnioną odmowę wyrażenia zgody na utrwalanie poprzez obwinionego przebiegu rozprawy za pomocą urządzenia rejestrującego dźwięk, pomimo wniosku obwinionego i braku przeciwskażeń jeżeli chodzi o prawidłowość postępowania.

W oparciu o tak opisane zarzuty, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie obwinionego od czynów opisanych w pkt 2 orzeczenia i obciążenie kosztami postępowania Skarbu Państwa ewentualnie z ostrożności procesowej wniósł o uchylene orzeczenia i zwrot sprawy Komisji Dyscyplinarnej do ponownego rozpoznania.

Odwołanie wniósł ponadto obrońca obwinionego adw. W. G. i zaskarżył orzeczenie w pkt 2 – w całości na korzyść obwinionego M. K. (1). Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1. Obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia:

a) Art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie w zakresie ustalenia stanu faktycznego w sprawie w istocie dowolnej oceny materiału dowodowego z jednoczesnym naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, skutkiem czego było błędne uznanie, iż obwiniony działając jako asesor podczas czynności w sprawie Km 11043/14 dokonał zajęcia ciągnika, mimo iż ciągnik ten nie znajdował się we władaniu dłużnika egzekwowanego ani wierzyciela ani osoby trzeciej, która by wyraziła zgodę na jego zajęcie albo przyznała że stanowi on własność dłużnika czym rażąco naruszył przepis art. 845 § 2 k.p.c. – tj. deliktu dyscyplinarnego z art. 71 pkt 2 ukse, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci zeznań świadków M. K. (2), K. B., M. Ś., R. Z., P. S., A. S., G. K., wyjaśnień samego obwinionego oraz załączonej dokumentacji fotograficznej, oceniany swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego nie daje podstaw do takich wniosków;

b) Art. 75 ust. 4 ukse poprzez bezzasadne dopuszczenie do udziału w postępowaniu jako pełnomocnika wnioskodawcy Ministra Sprawiedliwości prokuratora delegowanego do ministerstwa sprawiedliwości w sytuacji, gdy zgodnie z art. 88 k.p.k. w zw. z art. 74 ust. 4 ukse pełnomocnikiem w postępowaniu dyscyplinarnym może być jedynie adwokat lub radca prawny.

2. Z ostrożności procesowej w razie niepodzielania w/w zarzutów zarzucił orzeczeniu rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec obwinionego kary skreślenia z wykazu asesorów komorniczych wskutek błędnego uznania iż czyn obwinionego cechował wysoki stopień społecznej szkodliwości a także wobec nieuwzględnienia okoliczności łagodzących mających wpływ na zmniejszenie wymiaru kary – a to jest nieznacznego stopnia zawinienia obwinionego jego właściwości i warunków osobistych w tym uprzedniej niekaralności dyscyplinarnej oraz motywacji i sposobu zachowania się obwinionego po dokonaniu czynu.

W oparciu o tak opisane zarzuty, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie obwinionego od czynów opisanych w pkt 2 orzeczenia i obciążenie kosztami postępowania Skarbu Państwa ewentualnie z ostrożności procesowej wnosi o uchylenie orzeczenia i zwrot sprawy Komisji Dyscyplinarnej do ponownego rozpoznania.

Na rozprawie odwoławczej w dniu 30 listopada 2015 r. obrońcy obwinionego wnosili jak w złożonych odwołaniach.

Obwiniony w całości przyłączył się do stanowiska swoich obrońców.

Wnioskodawca (...) I. Komorniczej w Ł. pozostawił odwołania do uznania Sądu.

(protokół rozprawy k. 433 - 434)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odnosząc się w pierwszej kolejności do odwołania wnioskodawcy Ministra Sprawiedliwości, Sąd Okręgowy stwierdził, iż nie było ono zasadne, w konsekwencji nie skutkowało uchyleniem zaskarżonego orzeczenia.

Za nietrafny należało uznać zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, mającego istotny wpływ na treść orzeczenia polegającego na przyjęciu, że obwiniony M. K. (1) nie ponosi odpowiedzialności za delikt dyscyplinarny z art. 71 pkt 2 ukse tj. za rażące naruszenie dyspozycji art. 776 k.p.c. podczas gdy prawidłowa analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że obwiniony w dniu 7 listopada 2014 r. bezprawnie skierował egzekucję w sprawie o sygn. akt Km 11043/14 do osoby niebędącej dłużnikiem, co skutkowało zajęciem i sprzedażą ruchomości – ciągnika rolniczego (...) 920.3-B Belarus – należącej do osoby trzeciej wobec postępowania tj. R. Z..

Sąd Okręgowy w pełni podziela ustalenia Komisji, iż z zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci zawiadomienia o wszczęciu egzekucji, protokołu, protokołu zajęcia, zawiadomienia osoby trzeciej o zajętych ruchomościach wynika, że egzekucja była prowadzona tylko i wyłącznie przeciwko P. S. a więc osobie wskazanej w tytule wykonawczym. R. Z. na żadnym etapie postępowania nie był traktowany jak dłużnik i nie prowadzono przeciwko niemu egzekucji. Wprost z treści pouczeń skierowanych bezpośrednio do R. Z. wynikało, że był traktowany jak osoba trzecia, której prawa do zajętej rzeczy były naruszone.

W ocenie Sądu Okręgowego również bezzasadny był zarzut Ministra Sprawiedliwości, który w oparciu o art. 427 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt 3 k.p.k. rozstrzygnięciu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, mający istotny wpływ na treść orzeczenia polegający na przyjęciu, że obwiniony nie ponosi odpowiedzialności z delikt dyscyplinarny z art. 71 pkt 2 u.k.s.e. tj. za rażące naruszenie dyspozycji art. 841 § 1 k.p.c. podczas gdy prawidłowa analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że obwiniony na skutek dokonanej w dniu 10 grudnia 2014 r. sprzedaży należącej do R. Z. ruchomości – ciągnika rolniczego (...) 920.3-B Belarus – faktycznie pozbawił go możliwości skutecznego zwolnienia jej spod egzekucji, pomimo że od dnia 21 listopada 2014 r. obwiniony posiadał informację o złożonym do Sądu Rejonowego w Mławie przez R. Z. stosownym powództwie.

Wskazany sposób naruszenia powołanego przepisu mógłby mieć miejsce w sytuacji, gdyby Sąd zabezpieczył powództwo o zwolnienie zajętego przedmiotu od egzekucji przez zawieszenie postępowania egzekucyjnego a organ egzekucyjny pomimo tego zabezpieczenia - sprzedałby ruchomość. Taka sytuacja nie miała miejsca. Co więcej obwiniony przed skierowaniem przedmiotowego ciągnika do sprzedaży, ustalał telefonicznie w Sadzie Rejonowym w Mławie czy postępowanie egzekucyjne zostało zawieszona. Wobec braku orzeczenia w tym przedmiocie, organ egzekucyjny nie był uprawniony do wstrzymania się z dalszymi czynnościami egzekucyjnymi. Samo zaś wniesienie powództwa ekscydencyjnego nie powoduje wstrzymania czynności egzekucyjnych.

Reasumując, odwołanie Ministra Sprawiedliwości jako bezzasadne nie skutkowało uchynieniem zaskarżonego orzeczenia lecz jego utrzymaniem w zaskarżonej części.

Odwołanie obrońców obwinionego – było o tyle zasadne, że skutkowało zmianą zaskarżonego orzeczenia w zakresie orzeczonej kary na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 75 ust. 4 ustawy o komornikach sadowych i egzekucji (dalej ukse). Natomiast nie sposób było podzielić zaprezentowanej w odwołaniach argumentacji prawnej kwestionującej uznanie M. K. (1) za winnego rażącego naruszenia art. 845 § 2 k.p.c.

W pierwszej kolejności odnieść się należy do wspólnego w odwołaniach obrońców obwinionego zarzutu dokonania dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów i dokonania błędnych ustaleń faktycznych. Zarzuty te sprowadzały się do zakwestionowania ustalenia przez Komisję, iż nie było podstaw do uznania, że przedmiotowy ciągnik pozostawał we władaniu dłużnika. Zarzuty te należy ocenić jako nietrafne. Ocena zgromadzonego materiału dowodowego dokonana przez Komisję uwzględnia dyrektywy wskazane w art. 7 k.p.k., jest swobodna, ale nie dowolna.

Zarzuty dotyczące błędów w ustaleniach faktycznych i dowolnej oceny dowodów dokonanej przez Komisję sprowadzają się do utożsamiania przez obwinionego władania przez dłużnika ciągnikiem z samą jego fizyczną obecnością na terenie posesji dłużnika. Takie założenie jest błędne. Sąd Okręgowy w pełni podziela zarówno ocenę materiału dowodowego poczynioną przez Komisję jak i dokonane na tej podstawie ustalenia faktyczne.

Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy pozostają zarzucane przez obwinionego błędy w ustaleniach faktycznych polegające na pominięciu okoliczności w postaci rzeczywistego rodzaju działalności prowadzonej przy użyciu ciągnika. Zgromadzony materiał dowodowy nie daje bowiem podstaw do ustalenia kto i w jaki sposób używał przedmiotowy ciągnik. Nie zaistniała sytuacja by A. M. K. (1) zastał dłużnika, który korzystał z ciągnika do prowadzenia własnej działalności gospodarczej. Brak było zatem podstaw do poczynienia ustalenia by w istocie tak było. Obwiniony zarzuca również pominięcie przez Komisję okoliczności, że dowód rejestracyjny okazała obwinionemu matka dłużnika. Zauważyć należy, że matka dłużnika to nie dłużnik, zatem przypisywanie tej okoliczności istotnego znaczenia wydaje się być przesadzone. Zdaniem Sądu Okręgowego, na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Komisja poczyniła prawidłowe ustalenia, że przedmiotowy ciągnik nie znajdował się we władaniu lub współwładaniu dłużnika pomimo tego, że znajdował się na podwórku z którego wspólnie korzystał dłużnik i R. Z.. Jak trafnie wskazała Komisja, przeciwko uznaniu iż ciągnikiem władał (lub współwładał) dłużnik przemawiały okoliczności, tj. brak fizycznego uzewnętrznionego władztwa dłużnika nad ciągnikiem oraz brak władania kluczykami lub dowodem rejestracyjnym.

Zarzut naruszenia prawa procesowego ściśle wiąże się z zarzutem naruszenia art. 845 § 2 k.p.c. gdyż konsekwencją wyżej zaprezentowanych ustaleń Komisji było przyjęcie, że obwiniony dopuścił się deliktu w postaci rażącego naruszenia powołanego wyżej przepisu. Także ten zarzut należy ocenić jako niezasadny. Obwiniony swoje postępowanie uzasadniał tym, że ciągnik znajdował się na posesji dłużnika, pewne poszlaki wskazywały, że dłużnik używa go do prowadzenia działalności gospodarczej, a organ egzekucyjny nie ma obowiązku badania jakie prawa do zajmowanej rzeczy ruchomej przysługują dłużnikowi. Dla komornika wystarczające jest ustalenie faktycznego władztwa nad rzeczą. Obwiniony powoływał się też na powszechnie akceptowany w doktrynie i judykaturze wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1991 r., w którym wyrażony został pogląd, że w przypadku, gdy rzecz ruchoma znajduje się w mieszkaniu lub innym miejscu zajmowanym przez dłużnika wspólnie z osobami trzecimi, zwłaszcza z członkami rodziny, to - gdy nic innego nie wynika z charakteru rzeczy lub innych szczególnych okoliczności - komornik

może przyjąć, że jest ona co najmniej we współwładaniu dłużnika, co upoważnia go do jej zajęcia (wyr. SN z 15.2.1991 r., IV CR 550/90, L.).

W ocenie Sądu Okręgowego, prezentowane przez obwinionego rozumienie art. 845 § 2 k.p.c. oraz powoływanego wyroku Sądu Najwyższego jest błędne. Z art. 845 § 2 k.p.c. wynika, iż komornik może zająć ruchomości dłużnika będące w jego władaniu. Jako władanie należy uznać faktyczne dysponowanie rzeczą bez względu na to, czy władający ma jakieś prawa do tej rzeczy, czy też włada nią w cudzym imieniu. W tym miejscu warto wskazać, iż art. 845 § 2 k.p.c. wyraźnie stanowi o zajęciu „ruchomości dłużnika będących w jego władaniu”. Przepis ten może być zatem stosowany w bezpośrednim rozumieniu. Natomiast wykładnia art. 845 § 2 k.p.c. do której odwoływał się obwiniony i jego obrońcy dotyczy odmiennych od rozważanego stanów faktycznych. Pamiętać bowiem trzeba, że w przypadku większości ruchomości - zwłaszcza znajdujących się w mieszkaniu (czy też innym pomieszczeniu), które dłużnik zajmuje wraz z innymi osobami (najczęściej członkami rodziny) - ustalanie czy jest to ruchomość dłużnika czy też osoby trzeciej jest trudne i przekracza kompetencje organu egzekucyjnego. Dlatego też zgodnie z utrwalonym w judykaturze poglądem, w takich sytuacjach decydujące staje się kryterium władania ruchomością przez dłużnika. W razie zatem ustalenia, iż dłużnik wykonuje faktyczne władztwo na rzeczą, komornik zazwyczaj jest zwolniony od obowiązku ustalania istnienia lub nieistnienia praw osób trzecich do rzeczy pozostających we władaniu dłużnika. W większości przypadków decydujące będzie zatem miejsce położenia ruchomości np. jeżeli znajduje się w mieszkaniu czy też na podwórku dłużnika komornik może przyjąć iż pozostaje w jego dyspozycji i zająć ruchomość.

Warto w tym miejscu podkreślić, że opieranie się wyłącznie na kryterium władania dotyczy sytuacji wątpliwych a nie oczywistych. Istotą takiej wykładni omawianego przepisu było zwolnienie organu egzekucyjnego od czynności przekraczających jego kompetencje czyli rozstrzygania sporów czy też wątpliwości związanych z prawem własności. Komornik nie może natomiast przyjmować wyłącznie kryterium władania ruchomością, w sytuacji gdy z okoliczności sprawy bądź charakteru ruchomości w sposób oczywisty wynika, iż jest ona własnością osoby trzeciej. Zwłaszcza w przypadku pojazdów mechanicznych ich usytuowanie wydaje się mieć znaczenie drugorzędne. Nie do zaakceptowania (zważywszy na treść art. 845 § 2 k.p.c.) jest bowiem sytuacja, w której sam fakt zaparkowania pojazdu przez osobę trzecią na posesji dłużnika, komornik uznaje za wystarczający dla ustalenia władania tym pojazdem przez dłużnika. Szczególny charakter pojazdu mechanicznego przejawia się m.in. w tym, że ustalenie czy jest on własnością dłużnika czy też innej osoby jest zdecydowanie prostsze niż w przypadku innych ruchomości. Komornik zazwyczaj dysponuje bowiem informacjami z (...)u oraz dowodem rejestracyjnym pojazdu.

W okolicznościach rozpoznawanej sprawy, obwiniony asesor otrzymał dowód rejestracyjny pojazdu z którego wynikało, iż właścicielem jest R. Z.. Jak słusznie wskazała Komisja w uzasadnieniu swojego orzeczenia, uzyskanie dowodu rejestracyjnego następuje na podstawie dowodu własności pojazdu (art. 72 ust. 1 pkt 1 ustawy prawo o ruchu drogowym), a w postępowaniu w sprawie rejestracji pojazdu organ administracyjny ustala, czy osoba, na rzecz której ma być dokonana rejestracja, jest właścicielem pojazdu. Nie jest to zatem dokument, który komornik może zupełnie zignorować. Oczywiście w razie wątpliwości co do aktualności tych danych komornik nie jest uprawniony do ich rozstrzygania i decydujące powinno stać się kryterium władania pojazdem. Jednakże i w tym zakresie należy mieć na uwadze szczególnie charakter ruchomości w postaci pojazdu mechanicznego, gdyż do wykonywania faktycznego władztwa nad pojazdem mechanicznym niezbędny jest przyrząd umożliwiający jego uruchomienie (zazwyczaj kluczyki).

W niniejszej sprawie, zgromadzony materiał dowodowy jednoznacznie wskazywał na to, że wątpliwości co do aktualności danych wynikających z dokumentów nie powinno być. Z dowodu rejestracyjnego jasno wynikało, iż właścicielem pojazdu jest R. Z. a okoliczności tej nie kwestionował ani dłużnik ani żadna inna osoba obecna podczas zajęcia. Co więcej, również z aktualnej informacji z (...) o pojazdach, których właścicielem był dłużnik, nie wynikało by ciągnik stanowił jego własność. Dłużnik nie był też w posiadaniu dowodu rejestracyjnego. Brak było również podstaw do uznania by kluczyki do ciągnika znajdowały się w posiadaniu dłużnika. Natomiast dla obwinionego asesora władztwo nad ciągnikiem było tożsame z posiadaniem miejsca w którym znajdował się ciągnik - co było nieuprawnionym, w takiej sytuacji, rozumieniem art. 845 § 2 k.p.c.

Z powyższych względów w pełni należy podzielić stanowisko Komisji, że obwiniony dopuścił się deliktu dyscyplinarnego rażąco naruszając art. 845 § 2 k.p.c. poprzez dokonanie zajęcia ciągnika, w sytuacji gdy brak było podstaw do uznania, iż pojazd ten był we władaniu lub przynajmniej we współwładaniu dłużnika. Jak słusznie wskazano w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia zostały spełnione wszystkie przesłanki rażącego naruszenia prawa tj. : oczywistość naruszenia prawa, istotny charakter przepisu, który został naruszony oraz negatywne skutki które wywołało naruszenie prawa.

W ocenie Sądu Okręgowego, chybiony był również bliżej nieuzasadniony zarzut dotyczący prowadzenia postępowania dyscyplinarnego w sposób nierzetelny i niesprawiedliwy. Obwiniony nie zdołał również wykazać by odmowa wyrażenia zgody na utrwalanie przebiegu rozprawy za pomocą urządzenia rejestrującego dźwięk miała jakikolwiek wpływ na wynik postępowania. Podobnie należy ocenić zarzut naruszenia art. 75 ust 4 ukse w zw. z art. 88 k.p.k. przez dopuszczenie do udziału w sprawie w charakterze pełnomocnika Ministra Sprawiedliwości prokuratora delegowanego do Ministerstwa Sprawiedliwości. Pomimo iż była to błędna decyzja procesowa, nie miała wpływu na treść rozstrzygnięcia.

Zasadny jest natomiast podniesiony w odwołaniu obwinionego i jego obrońcy zarzut rażącej niewspółmierności kary.

Wobec obwinionego orzeczono najsurowszą karę z katalogu kar wymienionych w art. 72 a ust. 2 ukse, zgodnie z którym karami dyscyplinarnymi są: upomnienie, nagana, kara pieniężna do dziesięciokrotności wysokości przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego, skreślenie z wykazu asesorów komorniczych. Najniższą karą dyscyplinarną jest upomnienie, najwyższą zaś skreślenie z wykazu asesorów komorniczych. Kara najsurowsza jest orzekana za przewinienia najcięższe, powodujące zazwyczaj odpowiedzialność karną (tak A. Marciniak, Komentarz do ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, W-wa 2010, s.316).

Zdaniem Sądu Okręgowego, orzeczenie w zakresie kary nie uwzględnia dyrektyw przewidzianych w art. 75 l ukse w myśl, którego komisja dyscyplinarna wymierza karę, przewidzianą w ustawie, według swojego uznania, bacząc, aby jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy obwinionego, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do obwinionego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej komorników, asesorów i aplikantów komorniczych (ust. 1). Wymierzając karę komisja dyscyplinarna uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się obwinionego, rodzaj i stopień naruszenia ciążyących na nim obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynu, właściwości i warunki osobiste obwinionego oraz zachowanie się po popełnieniu czynu, a zwłaszcza starania o naprawienie szkody (ust. 2). Wymiar kary orzeczony przez Komisję nie uwzględnia stopnia winy oraz właściwości i warunków osobistych obwinionego, a w szczególności tego, że do tej pory nie było zarzutów co do jego pracy w charakterze asesora. Na korzyść obwinionego przemawia również niewątpliwie to, że uprzednio nie były wszczynane przeciwko niemu postępowania dyscyplinarne. Co więcej obwiniony jest asesorem czyli osobą, która nabywa jeszcze praktycznych umiejętności koniecznych w pracy komornika, nie dysponuje zatem doświadczeniem zawodowym właściwym dla komornika. Wymierzona obwinionemu M. K. (1) najsurowsza przewidziana przepisami kara dyscyplinarna jest w okolicznościach niniejszej sprawy karą rażąco niewspółmiernie surową i nieadekwatną do stopnia winy obwinionego. Naruszenie przepisu, którego dopuścił się obwiniony wynikało z błędnego jego rozumienia oraz wadliwej oceny sytuacji faktycznej.

W ocenie Sądu nie było to jednak działanie z góry zamierzone i nie można podzielić stanowiska wyrażonego przez Ministra Sprawiedliwości w odwołaniu, że obwiniony dysponując tytułem wykonawczym skierowanym wobec dłużnika P. S., z pełną premedytacją faktycznie skierował egzekucję wobec R. Z.. Premedytacja bowiem oznacza dokładność w przygotowaniu czynu zabronionego i upór w dążeniu do osiągnięcia celu. Powzięty zamiar, musi uwzględniać obmyślenie czynu, zaplanowanie okoliczności jego popełnienia. Tych jednak cech nie można upatrywać w zachowaniu obwinionego podczas przeprowadzanej przez niego egzekucji. Nie wiedział on z góry, jaki przebieg będzie miała czynność egzekucyjna. Jego niezgodne z prawem działanie polegało na zignorowaniu okazanego mu dowodu rejestracyjnego ciągnika, z którego wynikało jasno, że właścicielem pojazdu nie jest dłużnik, a osoba trzecia i błędnym przekonaniu, że jeśli ruchomość znajduje się w miejscu zajmowanym przez dłużnika wspólnie z osobami trzecimi –

komornik może przyjąć, że jest ona co najmniej we współwładaniu dłużnika, co upoważnia go do zajęcia rzeczy. Ta praktyka jest niestety spotykana w postępowaniach egzekucyjnych z powoływaniem się na wyrok Sądu Najwyższego w sprawie o sygn. IV CR 550/90.

A. działał w interesie wierzyciela celem zabezpieczenia jego praw oraz roszczeń, ale organ egzekucyjny zajmując rzecz musi respektować prawa osób trzecich nie narażając ich na szkodę. I w tym zakresie komornik zignorował swoje obowiązki nie dostrzegając, iż jego zachowanie godzi w prawa innej osoby, czyli właściciela ciągnika.

Dlatego też popełniony przez niego delikt zasługuje na surową karę, ale nie najsurowszą, która powinna być orzekana w sytuacji świadomego i umyślnego łamania prawa. Pamiętać też należy, że art. 75 l ust. 1 ukse nakazuje przy wymiarze kary przede wszystkim uwzględnić cele wychowawcze i zapobiegawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do obwinionego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej komorników, asesorów i aplikantów komorniczych. Powyższe okoliczności przemawiają za uznaniem, że istnieje pozytywna prognoza co do zachowania obwinionego w przyszłości.

Reasumując, w realiach niniejszej sprawy wymierzona obwinionemu kara niewątpliwie nosi cechy rażącej niewspółmierności (surowości) w rozumieniu przepisu art. 438 pkt 4 k.p.k. Dlatego też zważywszy na występujące w niniejszej sprawie okoliczności obciążające i łagodzące karą sprawiedliwą, która spełnia wszystkie wymogi zarówno w zakresie prewencji ogólnej jak i szczególnej jest kara pieniężna 8000 zł wymierzona na podstawie art. 72 a ust. 2 pkt 3 ukse. Wysokość tej kary pieniężnej należy uznać za wystarczająco dotkliwą mając na uwadze sytuację osobistą i majątkową obwinionego który jest zatrudniony w charakterze asesora komorniczego w Kancelarii Komornika Sądowego J. K. za wynagrodzeniem miesięcznym 2200 zł brutto.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd orzekł na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych i § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. z dnia 26 czerwca 2003 r.) w zw. z art. 77 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji.

Rafał Maciejewski M. K. (3) K.-K.